

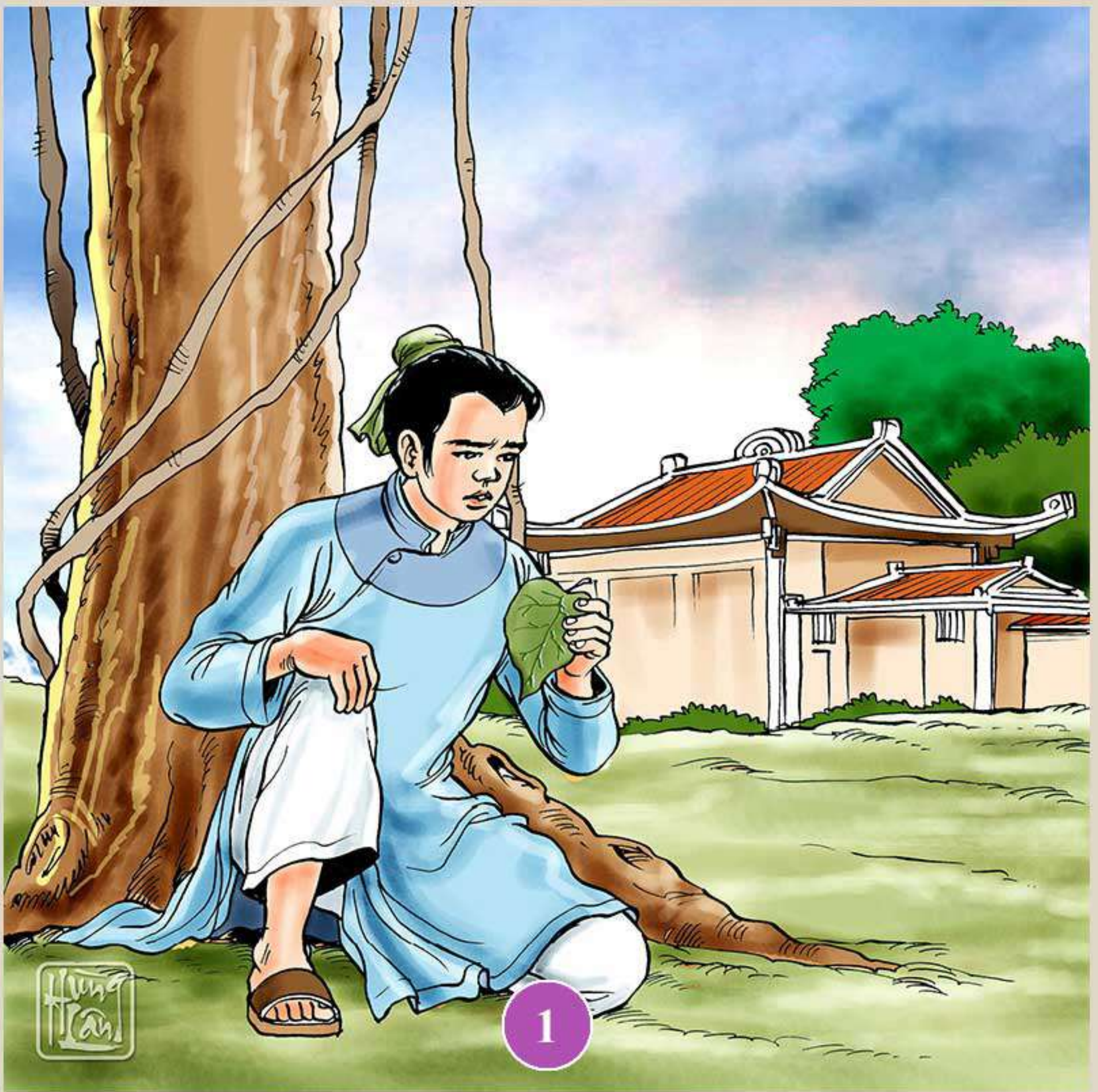

Tuyen Cổ Họa Lam

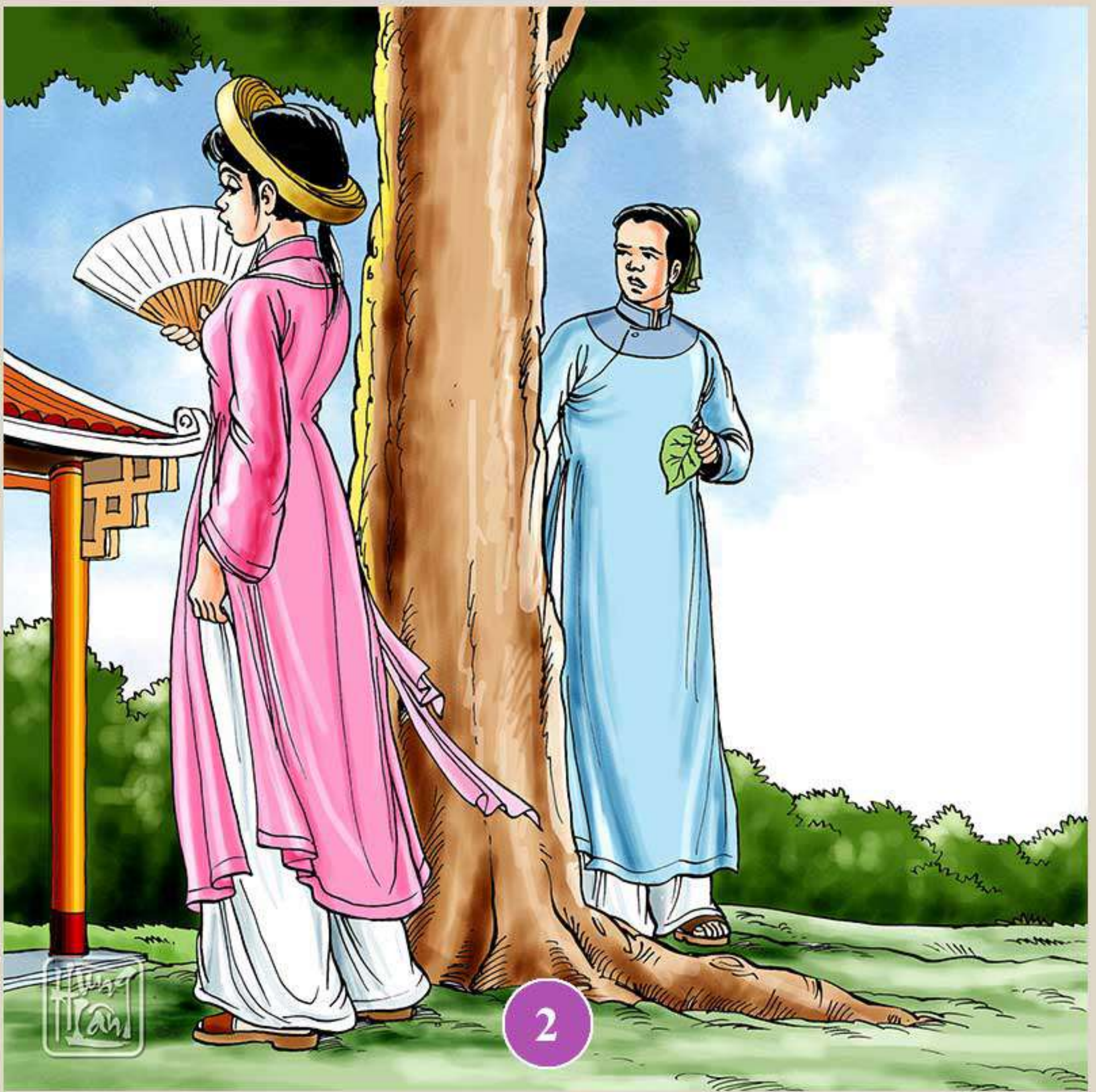
Bích Cầu Kỳ Ngộ

Tranh và lời: HÙNG LÂN

Vào đời Hồng Đức, có một người học trò nghèo, sớm mồ côi cha mẹ, trọ học ở phường Bích Câu, phía Nam thành Thăng Long. Chàng rất hay chữ, tuy chưa đỗ đạt gì nhưng người ta vẫn gọi là Tú Uyên.

Vào một ngày mùa xuân, chùa Ngọc Hồ mở hội Vô Già, thiện nam tín nữ ở kinh đô và bốn phương tụ họp lại rất đông. Tú Uyên cũng không bỏ lỡ cơ hội để tìm người trong mộng. Chàng vui chân đi quanh quần đến chiều và ngồi bên gốc đa gần chùa. Bỗng một chiếc lá đa bay đến trước mặt, chàng nhặt lên xem thì thấy mặt sau có đề một bài thơ.

Tú Uyên ngạc nhiên tưởng có người nào trên lầu ném xuống rồi nấp vào một chỗ. Nhưng ngược nhìn mọi nơi, mãi cũng không thấy gì cả.

Đương lúc ngỡ ngác, chàng bỗng thấy một đám người từ trong chùa đi ra, trong đó có một thiếu nữ xinh như mộng. Thấy nàng liếc mắt đưa tình, chàng tiến lại bắt chuyện. Hai người vừa đi vừa vui vẻ truyện trò, lòng Tú Uyên như mở hội hoa đăng.

Nhưng khi đến Quảng Văn thì người con gái bỗng biến mất. Tú Uyên ngỡ ngẩn mãi một lúc rồi mới trở về nhà.

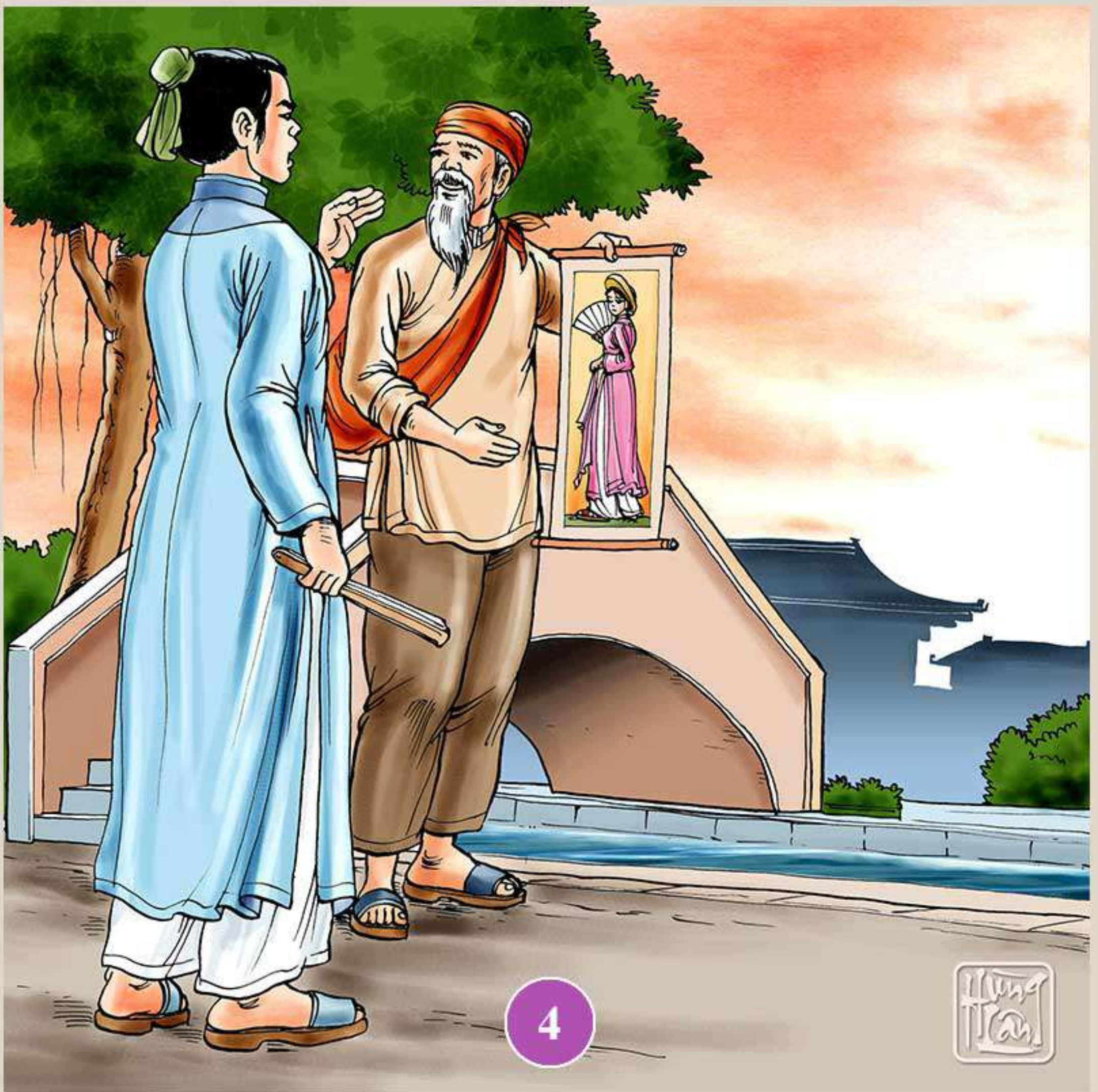

Từ đấy, Tú Uyên ngày đêm mơ tưởng đến bóng dáng người thiếu nữ ấy, không thiết gì đến việc ăn uống, học hành.

Nghe người ta bảo là đền Bạch Mã rất thiêng, chàng liền đến xin quẻ thẻ rồi ngủ đêm lại đền để cầu mộng. Đêm hôm ấy, vị thần giữ đền hiện ra trong giấc mơ của chàng nói rằng:

- Này anh chàng hào hoa kia, sáng mai hãy đến cầu Đông ta sẽ cho biết một tin rất tốt.

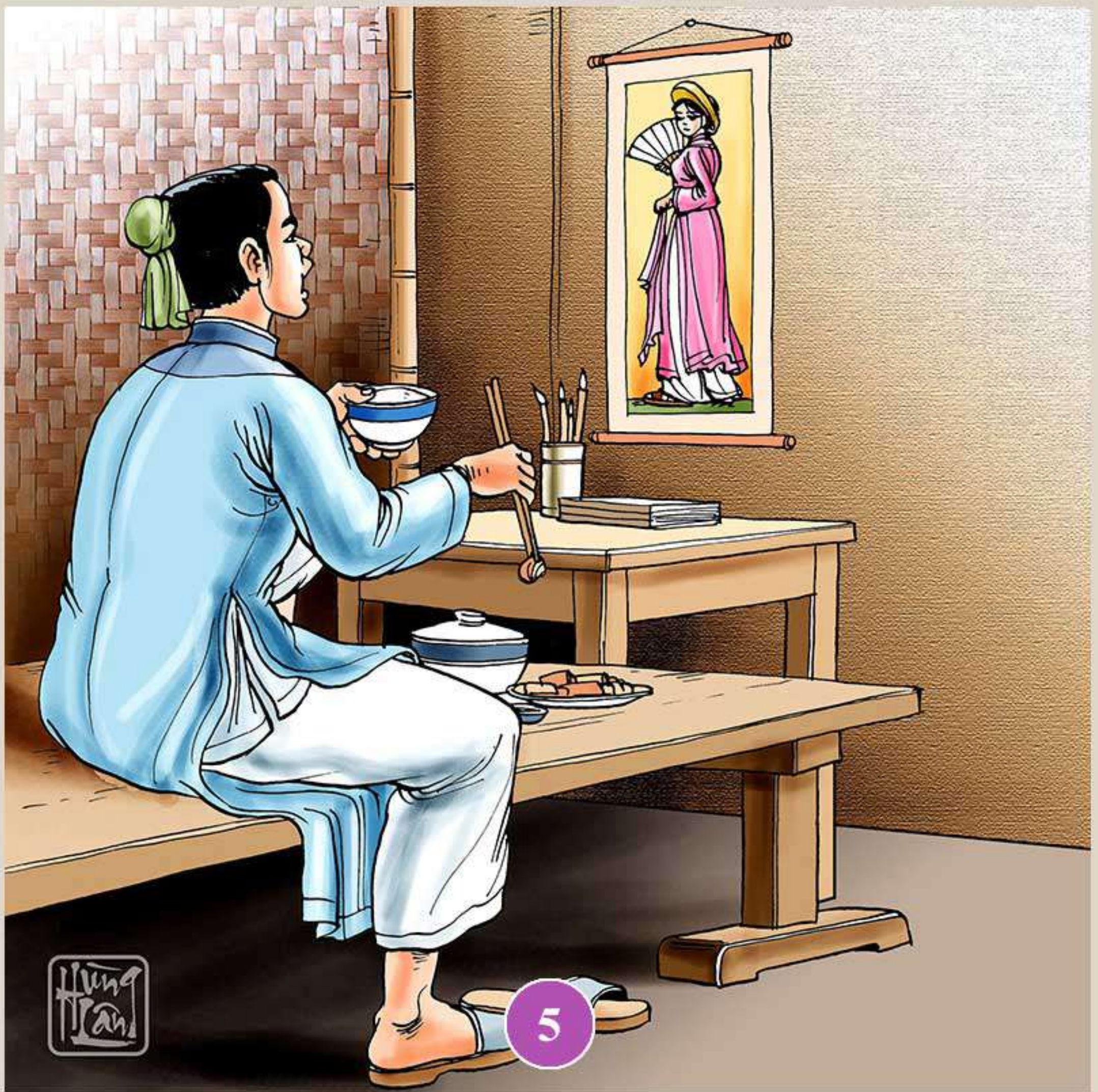
Tú Uyên vô cùng mừng rỡ, như vậy là chàng sẽ có cơ may gặp lại người trong mộng...

Hôm sau, chàng y hẹn đến cầu Đông, nhưng đợi mãi không thấy ai cả. Cuối cùng chàng mới gặp một ông già bán tranh, ông đưa tới mời chàng mua một bức tranh tố nữ. Chàng mở ra xem thì không ngờ hình dạng người tố nữ trong tranh trông chẳng khác gì người mà mình đã gặp hôm trước.

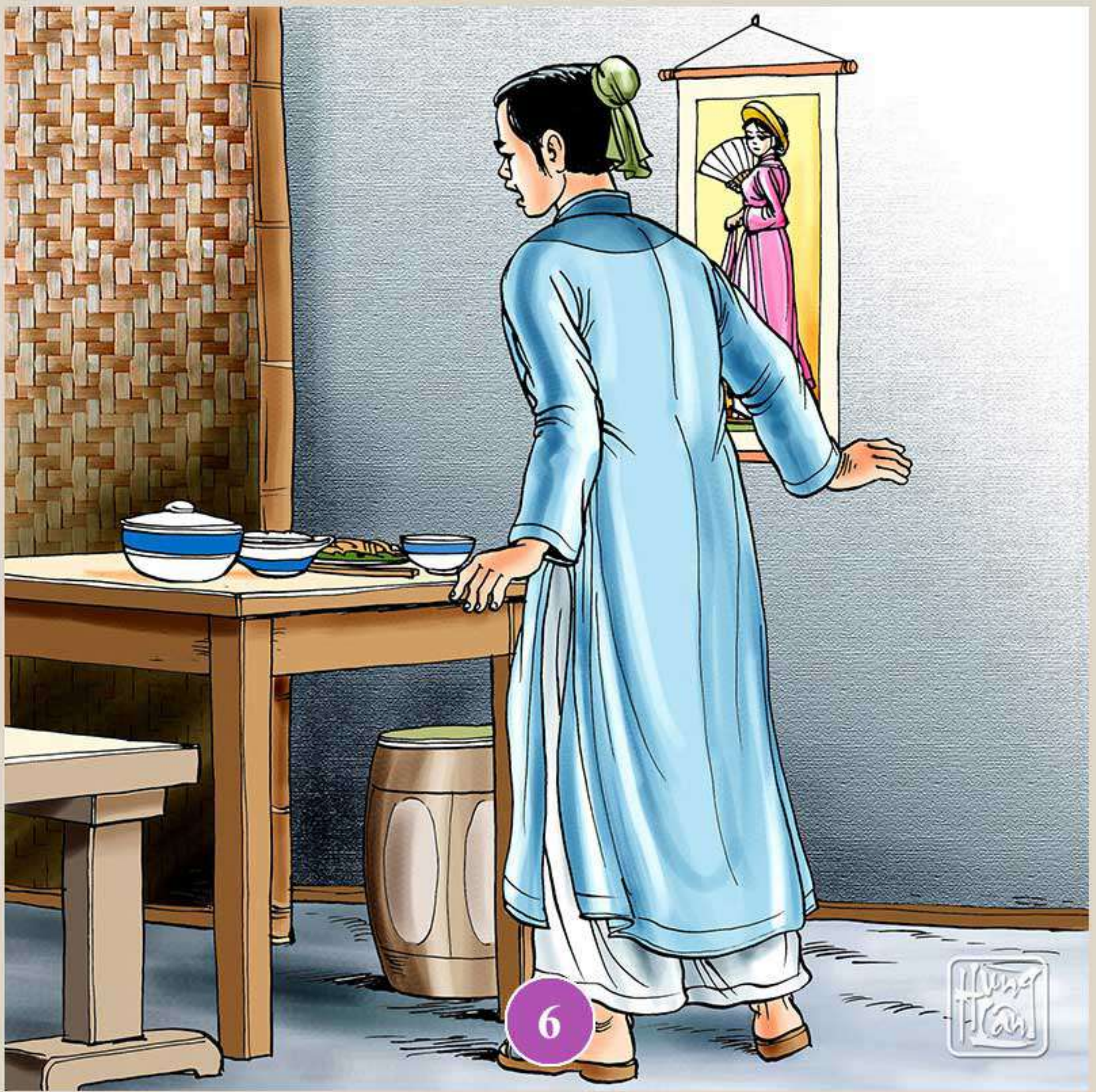
Quá mừng rỡ nên Tú Uyên mua ngay bức tranh mà không cần hỏi thăm xuất xứ từ đâu nữa.

Dù không gặp được người thật, nhưng người trong tranh cũng làm cho chàng hoan hỉ trong lòng.

Tú Uyên muốn lúc nào cũng được nhìn ngắm chân dung người đẹp, nên chàng treo bức tranh bên cạnh chỗ ngồi, để khi học, hay khi thưởng thức chén trà ngon, thậm chí khi ăn cơm chàng cũng đem ra hai cái bát, hai đôi đũa rồi mời người thiếu nữ trong tranh như mời thật.

Mỗi lần say đắm ngắm nhìn người tố nữ trong tranh như thế, Tú Uyên hơi ngạc nhiên khi thấy tố nữ cũng say đắm nhìn lại, cũng như những lúc chàng nói những lời hoa bướm với người đẹp thì thấy hai má tố nữ trong tranh đỏ bừng như có ý then.

Một hôm, khi Tú Uyên đi học về thì thấy giữa bàn đã dọn sẵn sàng một mâm cơm có thức ăn ngon, khác với cơm rau thường ngày. Tuy chưa hiểu là của ai cho, nhưng đói bụng, chàng cũng ngồi vào ăn một cách ngon lành.

Chàng không ngờ thiếu nữ trong tranh cũng nhìn chàng một cách trìu mến và mãn nguyện.

Tiếp mấy ngày hôm sau, chàng luôn được chăm sóc bằng cách đó, cơm canh lúc nào cũng được dọn sẵn sàng trên bàn. Tú Uyên vừa mừng lại vừa lo, không hiểu vì đâu mà mình lại được ưu đãi như thế?

Hôm khác chàng giả vờ đi học, được nửa đường rồi quay trở về, nấp ngoài cửa nhìn vào.

Chợt thấy tố nữ trong tranh bước ra, dọn dẹp nhà cửa và xuống bếp làm cơm. Thế là chàng đã biết rõ nguyên nhân, liền đột ngột xô cửa bước vào, nắm chặt lấy tay nàng mà rằng:

- Sao nàng lại nỡ để tôi trông đợi mỗi mòn đến thế! Bây giờ tôi đã gặp lại nàng, tôi nhất quyết là không cho nàng ra khỏi đây đâu! Thiếu nữ trong tranh e thẹn, má đỏ hồng, không dám nhìn mặt Tú Uyên.

Tú Uyên đã biết nàng từ đâu ra nên giật lấy bức tranh trên tường xé nát để nàng không còn nơi trú ẩn. Người con gái se sẽ nói:
- Sao chàng ác thế! Thiếp đã lạc vào đây rồi nên đâu dám không vâng lời.

Rồi nàng cho biết mình là tiên nữ tên là Giáng Kiều, vốn có duyên nợ với chàng nên được xuống trần cùng kết làm đôi lứa. Tú Uyên tưởng không còn có gì vui sướng hơn nữa, chàng đưa tay lên trời thề yêu nàng trọn đời. Thế là hai người được thành thân với nhau, dưới sự chứng kiến của các bạn tiên của nàng.

Nhưng từ ngày được vợ đẹp, Tú Uyên buông thả không màng gì đến đèn sách. Suốt ngày chàng ở bên vợ và đặc biệt là thích được uống rượu và ăn ngon. Giáng Kiều khuyên can mãi, nhưng Tú Uyên vẫn chứng nào tật nấy.

Ba năm trôi qua, chàng không hề lai vãng đến nhà học. Dần dà chàng trở nên nghiện rượu, đã uống thì uống đến say, không còn biết trời đất là gì nữa, thậm chí nhiều khi còn chửi mắng vợ. Giáng Kiều giận lắm! Song nàng không biết làm sao hơn, kiên nhẫn chờ dịp quay về trời.

10

Một hôm Tú Uyên từ tửu quán khật khưởng trở về, Giáng Kiều đưa chồng vào giường rồi nhân lúc chàng ngủ thiếp đi, nàng liền bay về trời. Lúc tỉnh rượu, không thấy vợ đâu, Tú Uyên lấy làm hối hận toan thắt cổ tự vẫn thì bỗng có trận gió thoảng đưa mùi hương đến... Thì ra đó chính là Giáng Kiều hiện ra cứu chàng. Tú Uyên vừa thẹn vừa mừng, thề xin chữa hẳn rượu và chăm lo học hành. Hai vợ chồng lại sum họp đầm ấm như xưa.

Chẳng bao lâu, Giáng Kiều sinh được một trai, đứa bé lớn lên thông minh tuyệt đỉnh, học đâu nhớ đó.

Một đêm nọ bỗng có hai con hạc từ trên trời bay xuống, đến đón hai người ở trước sân rồi đưa cả hai bay về trời.